

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. V. K.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/5, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 2, Olšanská 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 5. 2020, č. j. 17 A 217/2019-31,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2019, č. j. CPR-12609-4/ČJ-2019-930310-V248, zamítla žalovaná odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 2. 2019, č. j. KRPK-91615-45/ČJ-2018-190022, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně uvedeným rozhodnutím byla žalobci podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložena povinnost opustit území. Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 17 A 217/2019-31, zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňuje tím, že jeho nucené vycestování by mělo fatální dopad na jeho soukromý a rodinný život. Stěžovatel žije ve společné domácnosti se svou ženou, s níž má dvě dcery. V České republice má celkem 5 dětí, z nichž 3 jsou občany ČR. Celá rodina udržuje se stěžovatelem úzké vazby, proto újma, která by mu vznikla v důsledku výkonu rozhodnutí o povinnosti opustit území, by byla zcela jistě nepoměrně větší než újma třetích osob. Stěžovatel dále odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu, kterými byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán s ohledem na právo na spravedlivý proces, jehož součástí je i právo osobně se účastnit řízení a být v kontaktu se svým zástupcem (zejména usnesení ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012-37, ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, či ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 As 160/2014-25).

[4] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí. Uvedla, že prostý odkaz na zásah do práva na spravedlivý proces nemůže být nástrojem pro další legalizaci pobytu cizince; tím spíše, bylo-li cizinci pro neoprávněný pobyt rozhodnutí o povinnosti opustit území vydáno. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, jímž je požadavek, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Má-li být opatření ve formě rozhodnutí o povinnosti opustit území opatřením účinným, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání. V této souvislosti žalovaná připomněla, že podle § 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemá již odvolání proti rozhodnutí o povinnosti opustit území odkladný účinek.

[5] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Podle citovaného ustanovení soud přiznává žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.).

[7] Je třeba upozornit, že řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je, stejně jako samotné řízení o kasační stížnosti, ovládáno přísnou dispoziční zásadou. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není úkolem ani oprávněním soudu za účastníka dohledávat či domýšlet konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho požadavku vznesenému v návrhu na přiznání odkladného účinku.

[8] Z výše uvedeného plyne, že návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a doložen konkrétními důkazy, protože navrhovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnosti odkladný účinek přiznat, proto musí stěžovatel v prvé řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem konkrétně tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Na podporu svých tvrzení pak stěžovatel musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012 č. j. 1 As 27/2012-32; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Stěžovatel v odůvodnění svého návrhu musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[9] Stěžovatel ve svém návrhu toliko uvedl, že nucené vycestování by pro něj znamenalo újmu, spočívající zejména ve ztrátě kontaktu s manželkou a jeho dětmi. Z obsahu jeho podání lze též usuzovat, že se v souvislosti s návratem do Vietnamu obává i znemožnění efektivní účasti na nyní probíhajícím soudním řízení. Stěžovatel svá tvrzení ovšem nepodložil konkrétními důkazy, ze kterých by byla zřejmá jemu hrozící újma, ani jejich provedení soudu nenavrl. Žádné takové skutečnosti Nejvyššímu správnímu soudu nevyplývaly ani *ex officio* z povahy projednávané

pokračování

věci, tj. ze skutečnosti, že žalovaná stěžovateli uložila povinnost opustit území. Nutnost dostatečně konkrétně tvrdit hrozící újmu a doložit tato tvrzení příslušnými důkazy byla v případě stěžovatele o to naléhavější, že stěžovatel byl před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výkonu trestu odnětí svobody ve Spolkové republice Německo; jeho rodina se tak logicky musela obejít bez jeho přítomnosti již před samotným uložením povinnosti opustit území České republiky. Nejvyšší správní soud konečně nemůže odhlédnout ani od „formulářové“ podoby návrhu, obsahujícího toliko obecná a blíže nekonkretizovaná tvrzení o zásahu do soukromého a rodinného života cizince a práva na spravedlivý proces, která jsou podpořena blanketními odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, aniž by byly citované judikaturní závěry vztaženy na konkrétní případ stěžovatele.

[10] Pokud jde o odkaz stěžovatele na možný zásah do jeho práva na spravedlivý proces, postačí uvést, že k této otázce se vyjádřil rozšířený senát tohoto soudu v usnesení ze dne 16. 6. 2020 č. j. 8 Azs 339/2019-38, tak, že „[o]becně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.“ Vzhledem k tomu, že se stěžovatel ve své argumentaci omezil pouze na konstatování o možném narušení jeho práva na spravedlivý proces, bude-li nucen opustit území České republiky, aniž by poukázal na případné specifické okolnosti jeho věci, plně se na danou věc uplatní shora uvedený názor rozšířeného senátu. Stěžovateli nic nebrání, aby se z Vietnamu spojil se svým advokátem prostřednictvím celé řady prostředků umožňujících efektivní komunikaci na dálku, a zajistil tak, že jeho zástupce bude náležitě informován o všech podstatných skutečnostech a jeho vůli. Takový postup je v době rozvinutých informačních technologií zcela běžný.

[11] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neunesl břemeno tvrzení a zejména břemeno důkazní. Kasační soud se proto již nezabýval poměřováním tvrzené újmy stěžovatele k možným újmám jiných osob a ani otázkou dotčení důležitého veřejného zájmu přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tímto rozhodnutím se nikterak nepředjímá podoba budoucího rozhodnutí ve věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu